PESTI FŐTEMPLOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

XI. évfolyam 65. szám 2025. március Az imádság éve

Tartalom

- Ha kerestek, megtaláltok
- Húsvét felé
- Beszélgessünk Istennel
- Imamozaik
- Gondolatok az imádságról
- Rendíthetetlen hit- gyermeki bizalommal
- A Szent Kinga Kör imagyakorlata
- Szentévi búcsú keresztúton
- Ferenc pápa az imádságról
- Jézus bennünk imádkozik

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Ha kerestek, megtaláltok

Az idei év lelkipásztori terve szerint az imádság évét hirdettük meg. Ennek oka, hogy Szent Pállal együtt tapasztaljuk: „Gyöngeségünkben segítségünkre van a Lélek, mert nem tudjuk, hogyan imádkozzunk helyesen. A Lélek azonban maga könyörög helyettünk szavakban nem foglalható sóhajtásokkal. Aki vizsgálja a szíveket, tudja, hogy mit kíván a Lélek, mert Isten tetszése szerint jár közben a szentekért." (Róm, 26-27)

Ennek a kinyilatkoztatásnak és közös tapasztalatnak azért van különös súlya, mert aki nem imádkozik, az nem keresztény. Márpedig a sorsunk múlik azon — e zavaros egyházi és társadalmi környezetben —, hogy hiteles keresztény közösség tagjai őrizzék a teremtés- és megváltás rendjét a világban. E nélkül közösségeink élete anarchiába vész. Európa vagy megmarad kereszténynek, vagy a maga romlását okozza. Ebből egyenesen következik, hogy tanulnunk kell imádkozni.

A Római levélből azt is ki tudjuk olvasni, hogy a Szentlélek fölszítja bennünk a vágyat Isten iránt, a vele való közösség érdekében. A sóhajtás, amelyet a Szentlélek fakaszt a lelkünkben, az pedig az Isten iránti „áhítat" – az áhítat régies kifejezés, mely az élő Isten utáni szomjúságunk jelzi – , amely az imádság belső éltető ereje. Az imádságban megnyilvánuló törekvésünk és a teremtettségünkből fakadó bennünk élő vágy a végtelen iránt, összecseng. Boldogságunk záloga, önazonosságunk feltétele ezek szerint az imádság. Ennek a vallásos életmegnyilvánulásnak nem a saját kéréseink megfogalmazása a lényege. Ha megmaradunk amellett, hogy csak szükségeinket terjesztjük Isten elé, akkor könnyen esünk abba a csapdába, hogy Istent sikerünk kezesének tekintjük, és mi akarunk diktálni neki: mit adjon nekünk. Bizonyságot pedig csak az által érzünk, ha teljesülnek általa vágyaink. Isten tudja, hogy mit kíván a szívünk, a Szentlélek pedig képviseli, amit üdvünk megkíván: „Isten tetszése szerint jár közben a szentekért". Ez pedig azt jelenti, hogy mindazt megadja, amit atyai szeretete jónak lát boldogságunk érdekében. Az Ő szeretete pedig végtelen jóság, nincs, aki nekünk jobbat akarna, mint Ő. A mi imádságunk ezért a feltétlen bizalom kifejezése.

Ehhez kínálunk segítséget a Testvéreknek, melyet sokféle fórumon keresztül megismerhettek (hirdetésekből, szóróanyagokból, beszélgetésekből, internetes felületekről). Természetesen csak akkor lesz gyümölcsöző a törekvés, ha mindenki egyesével, elszánt akarattal csatlakozik a programhoz. Mindenkinek rá kell szánnia az időt és a fáradságot, hogy előre haladjon. Amennyiben ki akarja spórolni valaki az egyéni munkát, akkor semmit sem ér számára a figyelem ráirányítása az imádságos életre. Akarnunk kell az imádság útján előre jutni, mely egyben az üdvösségünk felé vezet minket.

Szándékunk, hogy abban a környezetben, mely olyan erővel hat ránk és bizonytalanít el tömegeket, erősödjünk keresztény identitásunkban és elkötelezettségünkben. Csak így maradhatunk meg Isten mellett, válhatunk Krisztushoz hasonlóvá nevünkhöz illően („krisztusi ember"). Kérem ezért a Testvéreket, hogy – lehetőségeikhez mérten – éljenek a segítséggel, melyet kínálunk!

Gärtner Júlia nővérrel való beszélgetésünkben, a Mária Rádióban, ő fogalmazta meg, hogy a nehézségek ellenére, hogyan kell kiszakítanunk időt a nap szövetéből sűrű tevékenységeink mellett. „Értékrend váltásra van szükség"! Ha őszinték akarunk lenni magunkhoz, fölismerjük, hogy mennyi fölösleges dolgot művelünk napközben, melyek helyett imádkozhatnánk. Csak a fontossági sorrendet meg kell tartani. A kérdés ezen a ponton válik nyilvánvalóvá: mit tartunk fontosnak?

Végül, szeretném még tudatosítani az év választott mottóját, mely Jeremiás próféta könyvéből való, s melyet a templom homlokzatára is kifüggesztettünk: „Ha kerestek, megtaláltok". Isten keresése azonos az imádsággal. A templomba történő hívás is kiolvasható a mondatból. De gondolnunk kell az emberi kapcsolatainkban is érvényes jelentésére, hiszen egymást, a másik személy gazdagságát, akaratát, javát is keresnünk kell, ha szeretet van bennünk egymás iránt. Kívánom, hogy az imádság iskolájában mindannyian tanítványok akarjunk lenni, s ez üdvünket szolgálja!

Zoltán atya

A Szentév és az imádság éve a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia közösségében és templomában
2025.

Heti menetrend:
naponta különböző műfajú imádságok a napi szentmiséhez kapcsolódóan
hétfő: dicsőítő ima fiatalok vezetésével
kedd: imagyakorlat. Elmélkedési pontok – punkták – megadása.
szerda: rózsafüzér a szentmise előtt 16:30 órától

csütörtök: szentségimádás egyéni vagy vezetett a szentmisét követően
péntek: 15:00 órától engesztelő imaóra; 16:00 órától rózsafüzér; 16:30 órától vesperás; 17:00 órától napi szentmise
szombat: litánia imádság a szentmisét követően

Az imagyakorlat dátumai:

március 18.	Kötött ima – (imaóra); képmeditáció
április 29.	Szentírási elmélkedés - írásban
május 27.	Belső reflexió - írásban
június 17.	Lelki olvasmányról való elmélkedés
szeptember 16.	Ismételve elmélkedő imádság (Jézus-ima; rózsafüzér)
október 14.	Zsolozsma imádság
november 18.	Lelkiismeretvizsgálat (hálanapló) – szentgyónásra való fölkészülés
december 16.	Szemlélődő ima

A dátumok keddi napok, az időpont pedig kb. 17:45 óra, az esti szentmisét követően

Az elmélkedési pontok (punkta) dátumai:
március 25., május 13., június 10., szeptember 9., október 7., november 11., december 9.
A dátumok szintén keddi napok, a kezdési időpont 17.45 óra, az esti szentmisét követően.

Vasárnapi prédikációsorozat az imádság évében

február 23.	Communio – a szentségek liturgiája
március 2.	A Szentlélek szerepe az imádságban – ihletettség
március 23.	Az idő áldozata
március 30.	A csend jelentősége
április 6.	A magány szeretete
április 13.	Virágvasárnap liturgiája
április 20.	Húsvétvasárnap
április 27.	Az isteni irgalmasság vasárnapja
május 4.	Az egyházi év
május 11.	A lelkigyakorlatok lehetősége
május 25.	A paraliturgikus imák és a litániák
június 1.	Az elsőáldozás vasárnapja
június 8.	Bíró László püspök atya elmélkedése az imádságról

Mária-rádiós adásaink:

március 23.	A liturgikus imádság
április 20.	A zsoltárok imádkozása. Vendég: Gärtner Júlia nővér
május 18.	A zsolozsma imádság. Vendég: Balogh Piusz Opraem apát
június 15.	A lectio divina – a bencés hagyomány. Vendég: Baán Izsák OSB atya
július 13.	A Szent Ferenc-i imádság. Vendég: Kálmán Peregrin OFM
augusztus 10.	A Szent Ignác-i lelkigyakorlat. Vendég: jezsuita atya
szeptember 7.	A liturgikus szimbólumok. Vendég: Áron atya (Győr)

Javaslat a személyes imaéletre vonatkozó önreflexió szempontjaira

Milyen az *Istenképem*? Azonos-e a kinyilatkoztatott Istenképpel? Mikor, hol és hogyan imádkozom? (rendszeresség) *A liturgiában* való részvételemnek milyen a minősége? Személyes? Tudatos? Aktív? Végzek-e szentségimádást? Része-e az imaéletemnek? *Kötött ima.* Van-e imakönyvem, esetleg zsolozsmás könyvem? Mennyit imádkozom? Mennyire teljesítményfüggő számomra az imavégzésem módja? Az *Ismételve elmélkedő imák* (rózsafüzérek, Jézus ima) részei-e az imaéletemnek, és hogyan végzem azokat? *Spontán, személyes ima*. Mondok-e saját szavakkal, spontán, személyes és közbenjáró imát? Elcsöndesedésem minősége: Tudok-e külső és belső csöndet teremteni? Milyen a lelkiismeretvizsgálatom; valamint a szentségek vételére való *felkészülés mélysége*? *Szentírás.* Szoktam-e rendszeresen Szentírást olvasni és kapcsolódik-e hozzá elmélkedés? *Kitartás*: Megvan-e a kitartó hűség az imában? Különösen azzal a kísértéssel szemben, hogy Isten nem hallgatja meg az imámat, elhagyott, talán nem is jön. Mi *befolyásolja* és hogyan a kedvem, állapotom (pl. betegség) az imáim végzését? Mi a lelki alkatomhoz *legközelebb álló imamód*?

Zoltán atya

Húsvét felé

Lajos atya üzenete

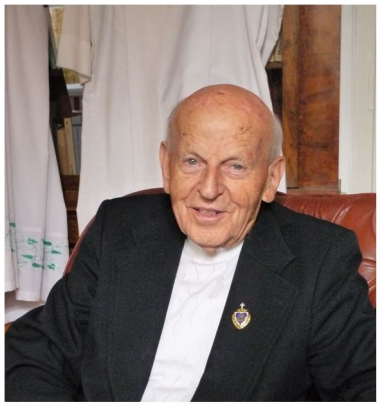

Kilencéves koromban, álmomban megjelent nekem Jézus. A sekrestyében várakoztam, hogy majd ministráljak a szentmisén, amikor a pap helyett Jézus jött be. Azonnal felém fordult, odanyújtotta a nagy, piros misekönyvet, mondván: „ Te fogsz nekem ministrálni, az oltárnál szolgálni.” Mindig istenélménynek tartottam e megjelenést. Annál is inkább, mert olyan mély nyomot hagyott a lelkemben, hogy a végén pap lettem.

Az Istentől eltévedt ember önmaga árnyéka. Az ember boldogtalan Istene nélkül, alapproblémáját nem oldja meg a tudomány, az élvezetek hajszolása; magányát csak a szeretet Istene tudja feloldani. Egyszerűnek tűnik az egyetlen megoldás, orvosság: *meg kell térnünk!* A megtérés Istenhez vezet, de ezt a lépést Isten nem teheti meg nélkülünk! Ez az első lépés, hogy az emberi méltóságot újra visszaállítsuk. Isten segítségére van ehhez szükségünk, és mélységes alázatra, amely visszavezet bennünket az Úrhoz. Igaz, különös közösség ez a kereszténység. Minden évben heteket szentel a szenvedésnek. Elsősorban nem azon fáradozik, hogy megszüntesse. Tisztában van azzal, hogy találkozni kell vele, belép az életébe. A világnak ebben az állapotában az embernek tudomásul kell vennie, hogy minden, ami nemes, ami az életet tovább viszi, ami boldoggá, értelmessé teszi a létet, csak szenvedés, áldozat árán érhető el. Ilyen a megváltás, a kiszabadítás félelmekből, bűnből, tökéletlenségből.

Nagy feladat vár ránk! Isten erői vagy *általunk* győznek, vagy bennünk omlanak össze. Rajtunk a sor. Nem átkokat kell mondani a másként gondolkodókra, hanem nekünk kell vonzó, hiteles kereszténnyekké válnunk. Ha úgy élünk, mint a nem hívők, mint mindenki más, akkor ki ad ízt az ízetlen, kiábrándító társadalomnak? Ám ha egyre többen vállalják az igazi krisztusi utat, annál erősebbek lesznek Isten erői. Az igazi, romlatlan kovász tömegeket tud átalakítani, megnemesíteni.

Beszélgessünk Istennel

A Belvárosi Nagyboldogasszony templom életében, programjában a 2025-ös esztendő az imádság éve. VI. Pál pápa szerint az imádság olyan, mint a lélek lélegzése. Ebből következik, hogy aki nem lélegzik, az elpusztul, aki pedig tud imádkozni ill. lelki életet élni, az él igazán.

Az imádság fontosságára hívta fel a figyelmet II. János Pál pápa is fatimai zarándoklata során: „Imádkozzatok, imádkozzatok, sokat imádkozzátok a rózsafüzért. Mária segít minket, hogy megtaláljuk az időt a rózsafüzér imádság mondására és akkor megismerjük Krisztust.”

A 20. század legnagyobb lelki egyénisége Páter Pio, aki San Giovanni Rotondoban várta a hozzá érkező zarándokok tízezreit, hogy vezesse őket a lelki élet útján. Sohasem fogom elfelejteni, amikor Pio atya első templomában miséztem annál az oltárnál, ahol a szent életű kapucinus szerzetes is celebrálta a misét. Jelenleg a harmadik templom áll a zarándokok fogadására. Pio atya mindig tömören, egyszerűen fogalmazta meg a véleményét, állásfoglalását, bármilyen témában. Arra a kérdésre, hogy mi az imádság lényegege, ezt válaszolta: „aki sokat imádkozik üdvözül, aki nem imádkozik, az elkárhozik, aki keveset imádkozik, kiteszi magát annak a veszélynek, hogy elkárhozik.

Aki nem imádkozik, nincs szüksége az ördögre, aki őt elviszi az alvilágba, megy az a saját lábán is lefelé.” Pio atya azt javasolta lelki gyermekeinek, hogy amikor imádkoznak, teremtsék meg azt a közeget, ami szükséges az összeszedettséghez, mely fontos az Istennel való beszélgetéshez.

Idézzük fel az elmúlt századok lelki íróit, hogyan is vélekedtek az imádság fontosságáról

Az arsi plébános, Vianney Szent János szerint a legjobb mód Istennel úgy beszélni ahogy az ember a saját társával beszélne. Szent János megfigyelt egy egyszerű embert, aki minden reggel letette munkaeszközeit a templom bejáratánál, belépett a templomba és sokáig imádkozott. Ez így történt minden nap. Egy alkalommal a szent plébános így szólt hozzá: „gyermekem, milyen imádságokat tudsz mondani?" A válasz egyszerű volt: „nem mondok semmit, csak nézem Őt és Ő néz engem", s közben rámutatott a tabernákulumra.

Az imádság összeszedettséget kíván, hiszen beszélgetünk az Istennel és ennek megfelelően kapjuk a jutalmat is. Szent Bernát szokása szerint szerzeteseivel bement éjfélkor a templom kórusába imádkozni. Az imádság közben látomása volt, angyalok sokasága szállt le az égből, mindegyikük mellé odaállt egy-egy angyal, kinyitották az élet könyvét és elkezdtek írni. Szentünk jobban megnézte, mi is történik valójában, és a következőket látta: néhány angyal aranybetűkkel írt, más ezüsttel, megint mások tintával, néhányan vízhez hasonló folyadékkal. Megkérdezte az egyik angyalt: „miért nem írtok ugyanolyan módon?" Az így válaszolt: „arannyal írom a szeretettel végzett imákat, ezüsttel a hittel végzett imákat, tintával a figyelmesen végzett imákat, vízszerűen az olyan imákat melyeket csak az ajkak mozgatásával végeztek."

Befejezésül ajánlom a hívek figyelmébe Federico Ozanam történetét. Egy alkalommal hitbeli krízis idején belépett az egyik párizsi templomba, imádságban vagy elmélyedés közben észrevett egy idősebb embert, aki a félhomályban térdelve imádkozott. Jól megnézte és felismerte: ez az ember Ampere, a francia fizikus volt. Imádság után a templom előtt megszólította. Azt kérdezte a fizikus professzortól, hogy lehetséges-e a tudományban nagynak lenni és imádkozni. A válasz: „fiam én akkor vagyok nagy, amikor imádkozom." Valami hasonlót mondott Pascal is: az ember akkor nagy, ha imádkozik. Ozanam egyébként irodalomtörténész és a karitásznak a nagy apostola volt, aki a Szent Vince-konferenciák megszervezésével illetve alapításával vezette és inspirálta az egyetemi ifjúságot a lelki életben. Lacordair-rel együtt a kereszténység védelmére alapította a l' Ère Nouvelle c. lapot, 1848-ban. (Folytatjuk.)

Dr. Breznay István atya

Imamozaik

Anyu a szentáldozásból jött vissza, majd letérdelt és imádkozott. Én mellette ülök a padban, várok, még nem voltam elsőáldozó. Anyu még mindig imádkozik. Mit tud ilyen sokáig imádkozni? – töprengek…

Évekkel később az egyik testvérem nagyon beteg, kórházban van. Esténként gyertyát gyújtunk, anyu imádkozik. *„Most segíts meg, Mária, Istennek szent anyja…"* Egy életre megtanultam ezt az imát…

Egy évforduló alkalmából nagyapa naplóját olvasom, 1945-ben, Budapest ostromakor az óvóhelyen a bombázások közepette elhatározzák nagymamával, hogy esténként a ház lakóival ökumenikus imaórát tartanak: *Mindenható Úristen, mennyei Atyánk! Esedezve kérünk, áldd és őrizd meg a mi házunkat és a benne lakó híveidet! Légy Te a mi bizodalmunk, reményünk és oltalmazónk!...*

A teljes reménytelenségben erőt merítettek a múlt nagyjainak példáiból, felidézték Rákóczi Ferenc imáit … Kis könyvet készítek a nagycsaládnak, továbbadom ezeket a gondolatokat, példákat, imákat…

A Szent Kinga Körben együtt imádkozunk, jó megélni ezt a közösséget, egymástól impulzusokat kapunk, emlékezve a gyerekeinkkel együtt tanult imákra, amit ma is lelkesen tudunk énekelni:

Hálát adok, hogy itt a reggel, Hálát adok az új napon. Hálát adok, hogy minden percem Néked adhatom…Hálát adok az üdvösségért, Hálát adok, hogy várni fogsz. Hálát adok, hogy ma reggel még hálát adhatok.

Mostanában Marosi Gábor – az Esztergom-Budapest Érsekség egykori főépítésze – életével foglalkozom. Hét templomot tervezett, többek között a Fatimai Szűzanyának szentelt templomot Soroksár-Újtelepen. Megható, s magával ragadó, ahogyan a feladatai előtt imádkozott, elzarándokolt Fatimába, avagy a Szentföldre. „*A tervek imádsággal születnek, mégpedig akkor, ha az ember el tudja fogadni, hogy ő csak eszköz Isten kezében. ... Istennek lakóhelyet készíteni: ennél nagyobb öröme az építésznek nem lehet"* – mondta.

A gyászjelentésén egy ima állt:

Uram!
Ahová tettél, ott szolgállak,
ahol megsejtlek, megcsodállak,
ahogy tudlak, úgy követlek,
ha meg-megbotlok, nem csüggedek,
amim van, azért magasztallak,
amim nincs, azért nem zaklatlak,
ami munkám, azt megcsinálom,
a jó szót érte sose várom,
ha nem sikerül, nem kesergek,
másnap mindent újrakezdek.
Amen …

Keresem az imát az interneten, vajon ki írta? Mint egy régi népdalnak, több változata is van. Számos híres ember (Bőzsöny Ferenc, Seregély István egri érsek, …) nekrológjában megtalálható. Papi hivatásukról valló atyák gyakran idézik; van, aki egy erdélyi néni konyhájában látta egy hímzésen, bizonyára napi imádsága lehetett. Az építész ezt az imádságot az imakönyvében őrizte, az édesanyjától kapta …

Anyu idős korában, mikor még a betegsége engedte, sokáig ült a templomban. Nem hiszem, hogy sokat hallott volna a kontemplatív meditációról, egyszerűen szeretett ott lenni Isten házában és szemlélődve imádkozott. Én most tanulom ezt, de már rég nem kérdezem, mit tudott ennyit imádkozni…

Ambrózy Andrea
Szent Kinga Kör

Gondolatok az imádságról a remény szentévében

Lev Tolsztojnak a Háború és béke című művében felejthetetlen jelenet a sokszoros milliomos fiatal Bezuhov gróf és az ugyancsak dúsgazdag fiatal Kuragin herceg között lefolyt fáradt-bölcs beszélgetés egy átmulatott éjszaka után. A kiélt arcú, koravén herceg kezdi fanyalogva: „Húszéves korunkra mindent megszereztünk magunknak, amit az élet adhat, tovább élnünk miért érdemes?! Hosszú hallgatás után a szemüveges, kövér Bezuhov gróf (nevének jelentése: botfülű) álmosan csurgatja a szót maga elé: „Azért én még szeretnék valamit megtudni ebből az életből; azt, hogy mit élhet meg egy ember, aki tud imádkozni?”

Mi imádkozó emberek vagyunk, rendszeresebben imádkozunk az átlagnál. De tudunk-e imádkozni? Most ehhez szeretnék pár gondolatot hozzátenni. Mindjárt megjegyzem, hogy a teljesség igénye nélkül, hiszen ehhez a kérdéshez rengeteg mindent hozzá lehet fűzni…

Mit élhet meg egy ember, aki tud imádkozni? Aranyszájú Szent János szavaival így válaszolhatunk erre a kérdésre: „Legfőbb kincsünk az imádság, az Istennel való beszélgetés; hiszen ez találkozás és együttlét Istennel. Amiként testi szemünk fényessé lesz, mihelyt a fényt megpillantja, úgy ragyog és tündöklik az Isten felé forduló lélek is, szavakkal le nem írható isteni fényben. Persze azt az imádságot értem, amelyik a szív mélységéből fakad, nem pedig csak bizonyos megszokásból történik: nem meghatározott alkalmak és időközök szabják meg, hanem éjjel és nappal szünet nélkül tör elő.
Mert gondolatainkat nemcsak akkor kell Istenre irányítanunk, amikor belefogunk az imádkozásba, hanem az Isten utáni vágyakozásunkat és a reá való emlékezésünket is kapcsoljuk bele mindennapi teendőink végzésébe.”

Az imádságban tehát megéli az ember az Istennel való beszélgetést. Erre törekedjünk! Avilai Szent Terézt egyszer megszólította, és minden különösebb bevezető nélkül megkérdezte valaki: „Hogyan elmélkedik egy szerzetesnő?”

A nővér nem hökkent meg, hanem rámosolygott a kérdezőre, és azt mondta: „Én nem tudom, hogyan csinálják a többiek. Ahogy én csinálom, azt hiszem, hogy az valahogyan úgy van, mint amikor a gyermek este hazamegy az édesapjához, akit már reggel óta nem látott; a nyakába ugrik, megmutogatja jó jegyeit, elmesél mindenféle apróságot, ami csak volt, örömét és bánatát egyaránt. Nos, én így teszek a jó Istennel, hiszen Ő az én Atyám! Gondolatban egészen a közelében helyezkedem el, imádom, egészen kicsivé teszem magam Előtte, aztán beszélek neki…”

Ebből fény derül arra, hogy az imádság alapvetően Isten imádása és dicsőítése! Alapvetően és elsődlegesen. Az Atya, Fiú és Szentlélek szeretetteljes szemlélésében szívünk lángra gyúl a Szentháromság egy Isten jóságának és mindenhatóságának dicsőítésére és imádására. Ezzel adjuk meg a tiszteletet, elismerjük nagyságát. Kicsivé teszem magam Előtte, aztán beszélek neki…” Mi van benne ebben a beszélésben? Kérés, közbenjárás, hálaadás, engesztelés.

A legjobban ismerjük és leggyakrabban élünk a kéréssel. Nagyon sok ember azt mondja: „Szoktam imádkozni, ó, hogyne, mindig kérem a jó Istent, hogy segítsen meg engem… ebben, meg abban.” Mindent megbeszélni Vele, ami bennünket reggeltől estig foglalkoztat. ― Goethe édesanyja írta egy alkalommal fiához: „Ha komolyan összeszámolnánk azokat az ajándékokat, amelyeket Istentől kaptunk, akkor eszünkbe se jutna újabbakat kérni. Sajnos, mi emberek ― és ez tudatlanságunkból is következik ― sokszor olyasmit is kérünk, ami nem volna javunkra, ha teljesülne.” Mindig csak azt kérjem, ami egyre közelebb visz Hozzá, ami magam és mások üdvösségére válik.

A közbenjáró imádságban éppen másokért imádkozunk így. Felebarátunk, népünk, sőt, az egész világ gondját-baját szeretettel Atyánk elé visszük, abban hittel kitartunk, amíg a segítség és szabadítás nem érkezik. Ez az ima a felebaráti szeretet kifejezésének, megnyilvánulásának egyik módja, ami legtöbbször rejtve van, az eredményét nem is látjuk, de hiszünk benne.

A kérő és közbenjáró imánál fontosnak tartom, hogy rámutassunk az imádság és a böjt kapcsolatára. A Szent Negyvennap, avagy nagyböjti szent idő egyik gyakorlata: „most többet imádkozzunk”! A böjt intenzívebbé teszi az imádságot. Ha valóban komolyan akarunk valamilyen szándékkal (vagy szándékra) imádkozni, ezt azzal fejezhetem ki legjobban, ha böjtölve imádkozom. Imám akkor nem marad meg pusztán a fejemben, nem korlátozódik néhány gondolatra, vagy szóra, hanem egész létemet átfogja. Testtel és lélekkel imádkozom Istenhez, böjtölésemmel elismerem, hogy én magam semmit nem tehetek, hogy rá vagyok utalva Isten egyedüli segítségére.

Ezdrás könyvében találunk nagyon szép leírást a böjt és imádság kapcsolatára vonatkozólag: „Böjtöt hirdettem, hogy megalázkodjunk Isten előtt, és szerencsés utat esdjünk ki magunknak, gyermekeinknek és minden jószágunknak. Szégyelltem ugyanis a királytól fegyveres segítséget és lovasokat kérni, hogy oltalmazzanak minket az úton az ellenség ellen. Azt mondtam a királynak: »Istenünk keze vezérli azokat, akik őt keresik és megáldja őket. Azokat azonban, akik elfordulnak tőle, hatalma és haragja sújtja.« Így hát böjtöltünk és könyörögtünk Istenünkhöz, és ő meghallgatott minket.” (8, 21-24)

A hálaadó imádság ― nagyon nem kell magyarázni… Kérek, kapok. Megköszönöm. Emberileg és természetes és illendő dolog. Minden bűntől való megváltásért, szabadításért, mindenért háladalt éneklek, hiszen Ahhoz imádkozom, Aki a bűn hatalmát megtörte a kereszten.

Engesztelő imádság: a sok mulasztást kell valahogy rendeznünk. Lélekben, bűneimmel együtt Jézus sebeiben elrejtőzni, hogy így meggyógyuljak. S így gyógyítom mindazokat, akikért engesztelek. Lám, mennyi mindenről beszélhetünk mi az Istennek! Akarjunk és szeressünk imádkozni!

Tartsuk olyan fontosnak az imádságot, mint amilyen fontosnak tartjuk más napi teendőink végzését. Boldog Batthyány-Strattmann Lászlóról jegyezték fel: olyan fontosnak tartotta az imádságot, a közös, családi imát, hogy a Don Carlos előadását otthagyta azért, hogy az este 6 órakor kezdődő közös imádságról le ne maradjon.

Van, amikor nekünk is áldozatot kell hoznunk, hogy legyen az imádságra idő, vagy hely. Ha jó szívvel hozzuk meg az áldozatot, megéri… (Jártunkban-keltünkben rózsafüzér, és egyéb imák is mondhatók…)

Adja Isten, hogy mindannyian jártasak legyünk az imádság művészetében, tudományában, és ez a jártasság bőséges gyümölcsöt teremjen jelen- és örök életünkben!

Tamás atya

Rendíthetetlen hit – gyermeki bizalommal

A Szűzanyát kérjed…

Csendes, békés vasárnap délután az édesapa éppen diavetítéshez készül. Előkerülnek a klasszikus diafilm szalagok a kicsiny műanyag hengerekből, a megbarnult óillatú kartondobozokból. Hófehérke, Hamupipőke, Holle anyó, Misi mókus stb. – amiken mi magunk is felnőttünk.

Szép izgalmas estének ígérkezik, a gyerekek szétszedik a hengereket, kihúzzák a szalagokat, megnézik szabad szemmel a diafilmeket és persze összekeverik a filmeket. Édesapa eközben a filmbefűzéssel bajlódik, mert akadozik a befűzés, szakad a szalag, s a végén éppen fordítva sikerül csak betenni, ezért kezdődik a filmbefűzési feladat elölről. A gyerekek már izgatottak, a papa ideges lesz és fohászokat kezd mondani, az égiek segítségét kéri, hogy sikerüljön végre ez az egyszerű művelet és végre induljon már el a diafilm vetítés. A gyerekek kérdezik, hogy mikor kezdődik már az előadás, és odahajolva nézik, hogy sikerül-e már végre megküzdeni a befűzéssel.

Az alig ötéves kisfiú ekkor odasúgja az apjának: *a Szűzanyát kérjed!* A papa megrendül ezen a szelíd bíztatáson, elérzékenyül, szinte könny szöki a szemébe és kettőzött erővel fog neki újra. Nehogy a gyermek csalódjon, még jobban koncentrálva, még összeszedettebben, hogy tényleg sikerüljön. Végül elindulhat a mesedélután. Gyermekek és felnőttek boldogok, a Szűzanya megint segített. Isten megdicsőült újra ebben a jelentéktelennek tűnő jelenetben. Igen, ahogy az Úr is, úgy a Szűzanya is mindig segít.

Hát nem ilyen az életünk? Akarjuk a jót, fáradozunk, áldozatot hozunk, segítségül hívjuk az Urat és a Szűzanyát a munkánkban. És ha még egy lelki lökést is kapunk egymástól, hitbeli megerősítést nyerünk, akkor igazán szárnyakat kapunk, mert a mi egyéni küzdelmünk csapatmunkává válik. Még nagyobb lesz a tét, még jobban koncentrálunk és még nagyobb lesz a siker, ami nem csak a miénk, hanem a közösség sikere is, az egység és a szeretet gyümölcse a földön és az égben egyszerre.

Mennyi mindent tanulhatunk egymástól, akár a gyermekeinktől! Elsősorban a teljes önátadást, a teljes bizalmat, a tántoríthatatlan hitet, a szeretet győzelmében való rendíthetetlen bizonyosságot. Mennyi erőt kapunk egymás hitéből! A szeretetközösség hitereje nem összeadódik, hanem megsokszorozódik. Isten országa közösség, a szeretet és az ima közössége.

Csorba Gábor állandó diakónus

A Szent Kinga kör imagyakorlata

Összejöveteleink során a napi programunk első pontja a napi evangéliumi szakasz felolvasása, és az ahhoz kacsolódó ima.

Az evangéliumi részt mindig más olvassa föl, lehetőleg kétszer. A körben mindegyikünk, egyenként, azt a mondatot, szót ismétli meg hangosan, amelyik különösen megérintette.

Ezt követően újabb kört indítunk, ahol lehetőség van a ki-ki által kiemelt résszel kapcsolatban mindenkinek egy fohász hangos kimondására, melyre a közösség válasza: „kérünk téged, hallgass meg minket!”

A vélemény ezzel az imamóddal kapcsolatban folyamatosan alakul. Bár az intimitás nem olyan, mintha egyedül imádkoznánk; viszont biztosan rászánjuk az időt és a jelenlétet, valamint olyan meglátásoknak is részesei lehetünk, amelyeket társaink jelenlétének, gondolataik megosztásának köszönhetünk.

Zöldyné Szita Erzsébet

Plébániánk képviselőtestületének idei, február 12-i ülésén, a 2024-es pénzügyi év beszámolójának áttekintése, és elfogadása mellett az imádság évének eseményeit tekintettük át.
A kedves hívek, illetve mindazok, akik facebook oldalunk látogatói, minden nap meghallgathatják templomunk déli harangszóját, és azt követően az Úrangyala imádságot, melyet munkatársaink, illetve egy-egy testvérünk imádkozik. Miután a képviselőtestület ülését lezártuk, közösen elimádkoztuk az Úrangyala imádságot, melyet rögzítettünk is, hogy szintén felkerülhessen facebook oldalunkra.

Szentévi búcsú keresztúton

Március 28-án, pénteken a plébániai keresztúti imádságunkat 17.45-kor a Pesti Ferences templomban tartjuk. Ezen a napon templomunkban az esti szentmise 16.30-kor kezdődik. A keresztúton való részvétellel szentévi búcsút nyerhetünk.

Ferenc pápa az imádságról

Az ima a hit lélegzetvétele, a hit legsajátabb kifejeződése. Egyfajta kiáltás, mely az Istenben hívő és bízó ember szívéből fakad fel.

Gondoljunk Bartimeus történetére, aki az evangélium egyik szereplője (vö. Mk 10,46–52 és párhuzamos helyek), és megvallom nektek, számomra a legrokonszenvesebb az összes közül. Vak volt, ülve koldult az út szélén, városának, Jerikónak határában. Nem névtelen szereplő, hanem van arca, van neve: Bartimeus, vagyis „Timeus fia”. Egy nap meghallja, hogy Jézus arra fog elhaladni. Jerikó ugyanis sok ember találkozási helye volt, folyamatosan zarándokok és kereskedők haladtak át rajta. Bartimeus pedig lesben állt: mindent megtett volna, csak hogy találkozhasson Jézussal. Sokan ugyanígy tettek: emlékezzünk Zakeusra, aki felmászott egy fára. Sokan akarták látni Jézust, ő is. Így ez az ember úgy jelenik meg az evangéliumokban, mint egy torkaszakadtából kiáltó hang. Ő nem tudja, hogy Jézus közel van-e vagy távol, de hallja őt, megérti a tömeg viselkedéséből, mely egyre csak nő és közeledik… De ő teljesen egyedül van, és senki sem törődik vele. És mit csinál Bartimeus? Kiált. Kiáltozik, és egyre csak kiáltozik. A birtokában lévő egyetlen fegyvert használja: a hangját. Elkezdi kiabálni: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” (Mk 10,47). És csak folytatja a kiabálást. Folytonos kiabálása bosszantó, sokan szidalmazzák, rászólnak: „Viselkedj rendesen, hagyd ezt abba!” De Bartimeus nem tágít, sőt, még hangosabban kiabál: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!” (Mk 10,47). Ez azoknak a gyönyörűséges makacssága, akik kegyelmet kérnek és kopogtatnak, Isten szívének ajtaján kopogtatnak.

Schall Tamás

Taníts minket imádkozni

„Taníts minket imádkozni”,
szívből kérjük ma az Urat,
hisz e nagy tudomány nélkül,
könnyen elvétjük az utat.

Imádkozni nagy tudomány,
nemcsak száj és szív kell hozzá,
egész léteddel, ami vagy.
Isten után vágyakozzál.

Három Személyben Atyád Ő,
kinek egyként Szent a neve,
amikor megszólítod Őt,
eltölt a szeretet heve.

Közel lenni, Vele lenni,
egész magadat adod át,
ellenállhatatlan vágyad,
hogy megtegyed akaratát.

Imából fakad életed,
mindent, mi kell, azt megleled,
tested-lelked táplálékát,
testvéred, kit megbántottál.

A kölcsönös megbocsátás
Isten bocsánatát adja,
szíved és lelked békéje
a világét meghaladja.

Szembe szállsz a kísértéssel,
így megállítod a gonoszt,
Imád szabaddá tesz téged,
Isten az Úr, győzelmet oszt.

„Taníts minket imádkozni”,
szívből kérjük ma az Urat,
hadd imádkozzunk szüntelen,
Isten mindig velünk marad.

Sacramentum Caritatis

XVI. Benedek pápa apostoli buzdítása püspökökhöz és papokhoz a szerzetesekhez, és a világi krisztushívőkhöz

„Az új és örök szövetség főpapja, Krisztus Jézus, magára véve az emberi természetet, a földi számkivetésbe magával hozta azt a himnuszt, amely a mennyei hazában öröktől fogva zeng. Az egész emberiséget maga köré gyűjti, hogy vele együtt énekelje az istendicséret ezen énekét."

Bennünk Jézus imádkozik

Ezekben a napokban történt, hogy kiment a hegyre imádkozni. Az egész éjszakát Isten imádásában töltötte. (Lk 6, 12)
Üljetek le itt, amíg elmegyek, és amott imádkozom. (Mt 26,36)
A Zsidókhoz írt levélben ezt olvassuk: *„Földi életében hangosan kiáltozva, könnyek között imádkozott s könyörgött ahhoz, aki meg tudta menteni a haláltól, és hódolatáért meghallgatásra talált.*" (Zsid 5,7)

A mi keresztény imádságunk ezeknek az újszövetségi idézeteknek a feszültségében létezik: csendben magányosan, és hangosan „kiáltozva". Mi más lehetett Jézus magányos, isteni és mégis emberi imádsága, mint az, hogy: „a Fiú, a Fiad vagyok". Ehhez nem kellettek, és nem is lehettek szavak. Csend kellett. Jézusnak ehhez az isteni imájához, az életéhez – amely csak az Ő imája, az Ő élete – nekünk mégis a legszorosabb értelemben van közünk, mert azt valóságos emberként imádkozta, élte. És mi más volt Jézus hangos – „emberi" – imádsága, mint a miénk: „ments meg Uram a haláltól"!

Ő maga már gyermekként megmondta: *„Atyám dolgaiban kell lennem",* majd a biztos kínhalál árnyékában megismételte: *„A főpap újra megkérdezte őt: Te vagy-e a Krisztus, az áldott Isten Fia? Jézus azt felelte: Én vagyok."* (Mk 14, 61). Ez a kijelentés azért szolgálhatott halálos ítélet indokául, mert mind a görög-római filozófiai, mind a zsidó gondolkodásban a leszármazott – a Fiú – csak azonos lényegű lehet a leszármaztatóval, az Áldott Istennel, tehát Jézus azt jelentette ki magáról, hogy ő Isten, ami a legnagyobb bűn volt a zsidók szemében.

A feltámadás tanúi, és azok számára, akik a tanúk bizonyságtétele nyomán az örömhírt elfogadták, nem jelentett lehetetlenséget Jézus istenfiúsága mikéntjének felfogása, mert nem megérteni akarták, hanem hitték, látták és élték, ami a felfogás feltétele. Az értés (nem a megértés, amennyiben a szó azt jeleni, hogy valami a birtokunkban van, meg tudjuk „csinálni") hosszas szellemi erőfeszítést követően alakult ki, és csak azok számára, akik Jézus feltámadását, istenségét az „értés" feltételének tudták, és úgy, hogy a misztérium mégis megmaradt. Akik olyan „megoldást" kerestek, hogy kiküszöböljék azt a logikai ellentmondást, hogy egy ember ugyanakkor Isten is, és ezért a valóságos emberséget, vagy fordítva, a valóságos istenséget tagadták, tévedésbe, eretnekségbe estek, méghozzá a 4. században tömegesen. Ezek azonban „szükséges" tévedések voltak ahhoz, hogy kialakuljon az a fogalmi készlet, amely a misztérium, Jézus istenemberségének szóbeli kifejezését lehetővé tették. Így született meg, és tisztult le majd a személyfogalom, ill. annak Jézusra vonatkoztatása, a khalkedoni zsinaton megfogalmazott dogma: „*Jézus Krisztusban az emberi természet egyesült a Fiú isteni személyével, mint létének alapjával."* Egyébként jellemző módon egy szent, Nazianzi Szent Gergely egy évszázaddal korábban egyszerű szavakkal ezt megelőlegezte: *„Jézus Isten és ember, ugyanakkor egyvalaki, és nem két valaki".* Azt még nem tette hozzá, hogy ez nem jelenti azt, hogy Jézus embersége csonka, sőt, benne jutott az emberség egyszeri beteljesedésre, és csak ezért tudjuk, hogy ki az ember. Éppen ezért a mi személyfogalmunk kizárólagosan keresztény fogalom, ugyanakkor mindenkire érvényes, bármilyen vallású, és bármit gondol magáról. Minden ember személy. De miért használjuk a személyfogalmat ugyanúgy az emberre, mint Istenre, hiszen abban az értelemben, ahogy Istenre vonatkozik, nem illeti meg az embert?

Krisztus saját magát feltárva valójában Isten belső életét, és ezzel együtt az ember lényegét, Isten és ember misztériumát tárta fel. Feltárta, hogy az ószövetségi Istent jelölő nevek, a Kadosh, a Szent, Jahve, a megközelíthetetlen Isten, akinek ha csak az angyalát látjuk, meg kell halnunk, senki más, mint Atya. És feltárta, hogy az újszövetségi, eljövendő Isten a Logosz, a Messiás, az Emberfia, a Szenvedő Szolga, Isten egyszülött Fia: ő maga, a Názáreti Jézus. Feltárta, hogy Isten belső élete, az Atya és a Fiú közötti szeretetáramlás, aki a Szentlélek, az *Ima* maga. És azt is, hogy Isten önmagában Isten, de az ember önmagában nem létezhet személyként, mert lényege az istenkapcsolat, amit ugyan megtagadhat, vagy amiről, ha úgy akarja, nem vesz tudomást – ami a bűn – de lényege, Istenre vonatkoztatottsága akkor is megmarad.

Reményik Sándor szavaival: „egy istenarc van eltemetve bennünk”, Blaise Pascal szerint „egy istenalakú űr van bennünk.” Ezeknek a képeknek a segítségével mondhatjuk: a Názáreti Jézusban, az emberben, nem eltemetve van az istenarc, az „egyvalaki”, vagyis a Fiú személye, hanem Ő az. Az istenalakú űr bennünk van, a mi személyünk, aki csak Krisztusban „töltődik fel” és válik igazi önmagává. Addig közvetítés: Isten maga beletartozik a meghatározásába. Kizárólag ez az emberi méltóság végső alapja, és a szenvedéshez való viszonyunk is ettől függ.

A mi személyünk ugyanis Isten végtelen titkára irányul, ugyanakkor az ember a végesség könyörtelenségének foglya, szenved, vagyis egyszerre jellemzi a felülmúlhatatlan nagyság és a nyomorúság – mondhatjuk Pascal nyomán. Ez azt jelenti, hogy éppen a sajátos emberi méltóság és a szenvedés titokzatos összekapcsolódása tudatosíthatja az ember abszolút rendeltetését, amelyet már a 2. században megfogalmazott Szent Iréneusz: *„Isten emberré lett, hogy az ember Istenné lehessen.”*

Jézus önkiüresítése – *„Földi életében hangosan kiáltozva, könnyek között imádkozott s könyörgött ahhoz, aki meg tudta menteni a haláltól, és hódolatáért meghallgatásra talált.”* (Zsid 5,7) – a mi „feltöltődésünk” Krisztusban, Jézus imája bennünk. Mert bennünk, a csendben tulajdonképpen Jézus akar imádkozni, és tud is. Mi azonban rendesen a belső, „istenalakú űrünkön” kívül vagyunk, és nem is akarunk oda belépni, mert ott meg kell halni. Meg kell halni, naponta önmagunknak, a hatalmas, nyomuló, érvényesülni akaró pszichológiai egónknak. Lisieux-i Szent Teréz „kis útjának” is ez a lényege: naponta megtagadni egónkat. És ez bizony ima, talán a legmélyebb.

„Csinálni” imát azért, hogy istentapasztalatunk legyen, hogy „betörjünk” az istenalakú űrünkbe, nem lehet. De „csinálni” az őrült egónk „faragását” lehet, ha „lefaragni” nem is lehet. Szentségekkel élni, imádkozni és így előkészülni a nagy találkozásra, sőt, a Krisztussal való találkozást, ami a halálban következik be, elővételezni lehet. A halálban belső űrünkbe lépünk, ahol Jézus van, és kiderül, hogy akkor vagyunk igazi önmagunk: íme, a mi személyünk.

Az, hogy Isten akármilyen zajos körülmények közül is „kiragadhatja” az embert akár a „hetedik mennyországig” (belső istenalakú űrünkig), az nem a mi dolgunk. Avilai Szent Teréz nagyon részletes imautat tárt elénk, de amelynek csúcsán ez a felkiáltása van: *„belehalok abba, hogy nem tudok meghalni”.* Lisieux-i Szent Teréz az imájáról ezt írja: *„Számomra az imádság egy lendület Isten felé”.* Ebben a lendületben azonban a teljes élete, legfőképp a szenvedése és az ő ún. „kis útja” volt benne.

Jézus, és az ószövetségi igazak hangosan imádkoztak, főleg zsoltárokat mondtak, melyeket kívülről tudtak, és naponta, meghatározott időben felmentek a templomba imádkozni. Azért a templomba, mert ott, a legbelső szentélyben – az istenalakú űr előképében – hitték a láthatatlan és felfoghatatlan Istent magát (és számukra ott is volt). Nem tudhatták még, hogy az istenalakú űr bennük – Isten pedig köztük van. De milyen isteni pedagógia ez! „Rávezetés” a Messiásra való várakozásra.

Természetesen nekünk is kell kötött és kötetlen imákat mondanunk, lehet sokféle „módszert” alkalmaznunk, mert ez lendület Isten felé, de a kereszténységnek nincs olyan, sajátos imamódszere, amely – mint egy tudományos igazolás a probléma megoldásához – Istenhez vezet, *kizárólag annak ismerete, hogy Jézus a Krisztus*. Ebből fakadtak azok az imaszövegek, imamódok, elmélkedési módszerek, amelyek nem is évszázadok, hanem évezredek alatt alakultak ki – hiszen az ószövetségi imádságok is rá várakoznak –, és ugyanakkor ezek az imák tartják meg bennünk, mai szóval „frissítik” Isten ismeretének titkát. Ezeknek az imáknak a megismerése, újrafelfedezése és gyakorlása az idei szentévben plébániánk lelkipásztori programja.

Jézus a kereszten is zsoltárt imádkozott: *„Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?”* Emberi imánkban, valahol a mélyben – ha nem is tudatosan – ott van ez. De az Istentől való elhagyatottságnak, „Isten istenlátása” elvesztésének poklát csak Krisztus élhette át. Nekünk nem kell, mert mi „láthatjuk” Őt!

BL

Plébániánk hírei

Szentmisék

hétfő-kedd-szerda-csütörtök-péntek-szombat 17.00
vasárnap 10.00 és18.00 (angol nyelvű)

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
9.00- és 22.00 óra között.

Március 16. után a vasárnapi 8.30 órai szentmisét szüneteltetjük!

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI

Hétfő	18.00	Felnőtt katekézis
Kedd	17.00	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden) és találkozója a Szent Kinga teremben
	18.00	Bibliakör
Szerda	14.00	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban (folyamatosan)
	16.30	Rózsafüzér imádság
Péntek	15.00	Engesztelő imaóra a hazáért
	16.00	Rózsafüzér
	16.30	Vesperás
	18.00	Szent József Férfikör (minden második héten.)

Gyóntatás
Vasárnap 9.00-10.00
más napokon megbeszélés szerint.

Lelki beszélgetés Egyeztetés szerint
bitter.belvarosiplebania@gmail.com
30 591 2601

PESTI FŐTEMPLOM

Spirituális közösségi lap

XI. évf. 65. szám

A Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Ambrózy Andrea
Dr. Breznay István
Csorba Gábor
Dr. Kerényi Lajos
Schall Tamás
Zöldyné Szita Erzsébet

Korrektúra:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15. tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon